

Manresa, a llum d'espelma

Epitafi. PER MOSSÈN GUDIOL

Benvolgudíssimes germanes i germans, joiosa entrada d'any per a totes i tots. Portava el diari local fa unes setmanes que l'estalvi en l'enllumenat públic ha estat considerable en l'últim any. A fe de Déu que ho celebro, alhora que no m'estranya si tenim en compte la substitució progressiva de les bombetes dels fanals i la poca llum d'alguns carrers en barris del que es diu l'antiga perifèria. A la Guia ja no cal, perquè va fora! El cas és que, en alguns vials no s'hi ha de caminar a les palpentes, però gairebé. Els viatjats i entesos diuen que a les grans capitals europees la tendència és fer dormir les urbs amb llum d'espelma als carrers. L'Altíssim no podria estar-hi més d'acord. Però, és clar, i que Nostre Senyor em guardi de mentir, a les grans capitals hi ha rètols lluminosos a les zones comercials que paguen els establiments punters i els lobbys de promoció econòmica. I l'únic que no hi ha il·luminat és, precisament, les esglésies i alguns monuments si no hi ha patrocinadors o afluixa la bossa la parròquia o orde a qui correspongui.

I, és trist dir-ho, però, a Manresa, al vespre, ni comerços, ni lobbys, ni promoció econòmica ni, encara menys, patrocinadors de cap tipus. Alguns comerciants -aquells que només miren cap a la rebotiga, que ja reclamaven un aparcament sota de Sant Domènec i que ara es queixen de les bastides de les obres a la Buresa-- diuen que l'Ajuntament ha d'apujar el diferencial i gastar més vats per il·luminar-ho tot... ni que sigui per fer llum a la misèria, vaja! Per Déu, quin despropòsit per part d'uns i altres. Servidor, sempre amb la modèstia per endavant, opina que potser de cara a la cita ignasiana del 2022 es podria renegociar la il·luminació dels temples religiosos amb les respectives autoritat clericals. I així, els diners del ciutadà els podrien invertir a encendre alguna bombeta allà on s'ha de circular amb llanternes. Què us sembla? Amb les reflexions que des de fa mesos ens fa l'encertat i clarivident papa Francesc, crec que és un esforç just i necessari. Fins i tot m'atreveria a dir que és el nostre deure i és la nostra salvació.